

Hồi 17

Bạn đồ thiết hãm tịnh

Truyền Ngọc Thư tịnh tâm trở lại, vỗ nhẹ vào vai của Luân Uyển Nhi, nói: “Đừng sợ! huynh sẽ sắp xếp ổn thỏa cho muội!”.

Luân Uyển Nhi ngẩng đầu lên, lệ rơi đầy mặt, Truyền Ngọc Thư dùng hai tay nâng lấy cằm của Uyển Nhi, nhấn mạnh từng chữ: “Muội yên tâm!”.

Y nâng cằm Uyển Nhi lên lau khô nước mắt.

Nước mắt lạnh lẽo, trong lòng Ngọc Thư liền hoảng hốt.

o0o

Đêm dài đã dứt, mới sớm tinh mơ Truyền Ngọc Thư đã đến thạch thất luyện công của Yến Xung Thiên. Trải qua một đêm dài suy nghĩ, cuối cùng y cũng nghĩ ra một cách, sau đó nói với Yến Xung Thiên đệ tử dưới chân núi đưa tin Vân Phi Dương và Thiên Đế xuất hiện ở trấn Thanh Long.

Y đã sớm hiểu rõ tính cách của Yến Xung Thiên, biết được tin này nhất định đã khởi hành đến Thanh Long trấn để tìm Vân Phi Dương trả thù.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của y, Yến Xung Thiên vừa nghe xong lập tức trở nên rất kích động, hỏi: “Vân Phi Dương sao có thể đi chung với lão quái vật?”.

“Sư thúc quên rồi ư, trước khi lão quái vật rời khỏi chẳng phải đã nói với chúng ra rằng Vân Phi Dương là do lão truyền dạy ư?”.

“Đúng, họ ở cạnh nhau là đúng!”. Yến Xung Thiên hỏi: “Tin tức từ đâu ra?”.

“Là do tộc gia đệ tử mở tiêu cục tại Thanh Long trấn, họ Tư Mã...”.

“Kim Dao Tư Mã?”. Yến Xung Thiên như còn suy nghĩ khác: “Tư Mã Phong?”.

“Tư Mã sư thúc đã chết rồi, bây giờ người quản lý tiêu cục là con trai của ông ấy Tư Mã Thiên”.

“Tư Mã Phong chết rồi ư?”. Yến Xung Thiên thở dài: “Bọn thúc là hảo bằng hữu, cả nhà họ rất đặc biệt, đều quen dùng tay trái, Tả thủ đao của phái Võ Đang cũng là học từ họ”.

“Sư thúc, thúc xem chúng ta nên làm thế nào?”.

“Còn phải hỏi? Ta lập tức đến Thanh Long Trấn băm chúng thành trăm mảnh”.

“Sư thúc, con sẽ đi với sư thúc”.

“Không cần! một mình ta là đủ”. Yến Xung Thiên bảo: “Con là chưởng môn phái Võ Đang, nên ở lại Võ Đang”.

“Chính vì con tiếp nhận chức chưởng môn nên càng phải đi”.

“Con đi rồi, việc ở Võ Đang ai sẽ lo liệu?”. Yến Xung Thiên lắc đầu: “Con nên ở lại”.

“Sư thúc...”.

Yến Xung Thiên trầm mặt xuống: “Lời nói của ta con không nghe ư?”.

“Không, chỉ vì sư phụ bị giết hại, làm để từ khi biết được tin tức của kẻ thù nếu không ra chút sức lực thì thẹn với lòng mình, sau này làm thế nào phục chúng?”. Truyền Ngọc Thư quỳ xuống: “Mong sư thúc toại nguyện”.

Yến Xung Thiên suy nghĩ một hồi, rồi nhìn Truyền Ngọc Thư khuôn mặt thành khẩn, gật đầu bảo: “Được, đi thì đi”.

Truyền Ngọc Thư giả vờ vui mừng, khấu đầu liền ba cái, Yến Xung Thiên nhanh chóng đỡ y đứng dậy.

Truyền Ngọc Thư cúi đầu thấp, Yến Xung Thiên không nhìn được y đang mỉm cười.

o0o

Mưa núi mơ mộng, gió thổi những hạt mưa nhẹ xuyên qua cửa sổ, tạt vào mặt Truyền Ngọc Thư.

Y đang thu dọn hành trang, nào ngờ một cái túi thơm từ trong y phục rơi xuống.

Do Luân Uyển Nhi tặng cho y, y nhặt lên đặt trên bàn tay ngắm nhìn, trong lòng tràn đầy cảm xúc.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, Truyền Ngọc Thư tay cầm túi thơm thần thái hoảng hốt không hề để ý đến. Tiếng gõ cửa vang lên lần nữa y mới phát hiện, liền nhanh chóng cất túi thơm vào người, rồi đi qua mở cửa.

Luân Uyển Nhi đứng ngoài cửa, như người mất hồn, thảm thương khó mà miêu tả.

Truyền Ngọc Thư dìu nàng đi vào, hỏi: “Muội có nói với sư thúc chưa?”.

Luân Uyển Nhi ưu sầu nhìn Truyền Ngọc Thư, đáp: “Người nói võ công của muội chưa giỏi, đi theo lo rằng sẽ làm hỏng chuyện nên không cho muội đi theo”.

Truyền Ngọc Thư dìu Uyển Nhi ngồi bên giường. Uyển Nhi nhìn y trong lòng đau nhói, nước mắt tuôn rơi.

Ngọc Thư nắm chặt lấy tay của Uyển Nhi, ngồi cạnh. Uyển Nhi buông hai tay ra, đứng dậy, nói: “Để muội thu dọn hành trang cho huynh...”.

Ngọc Thư ôm lấy Uyển Nhi, nàng không kiềm được nước mắt lại tuôn rơi.

Ngọc Thư lắc đầu bảo: “Uyển Nhi, đừng buồn nữa, huynh có cách”.

Uyển Nhi vừa khóc vừa nói: “Chúng ta không thể nói chuyện này với sư thúc”. Nàng càng nghĩ càng đau xót, nước mắt cứ tuôn xuống.

“Huynh tuyệt đối không bỏ muội ở lại”, Ngọc Thư càng ôm chặt lấy Uyển Nhi hơn.

Mưa lại bị gió thổi vào, đôi mắt của Ngọc Thư càng mờ hồ hơn, hình như được phủ lấp bởi một màn mưa. Là mưa hay nước mắt?

oOo

Cũng là mưa, nhưng vào lúc hoàng hôn.

Hoàng hôn của bảy ngày sau.

Truyền Ngọc Thư và Yến Xung Thiên đã rời khỏi Võ Đang. Hoàng hôn của hôm nay, họ đang dừng chân tại một quán trọ.

Yến Xung Thiên ngồi trên giường, không ngừng thở dài, hôm nay họ đã được nghe chuyện phái Nga Mi bị Vô Địch Môn tấn công, và Nhất Âm đại sư cùng hai trăm mấy đệ tử gặp nạn, tử nạn bi thảm. Yến Xung Thiên cũng từng gặp Nhất Âm đại sư vài lần nên cũng khó tránh cảm khái.

Truyền Ngọc Thư mang qua một tách trà, Yến Xung Thiên nhận lấy, lại một tiếng thở dài: “Thật không ngờ một môn phái to lớn như Nga Mi cũng bị kết cục như vậy”.

Truyền Ngọc Thư cũng thở dài: “Nếu không phải nhân tài phái Nga Mi ngày càng hiếm ít thì Độc Cô Vô Địch cũng không dễ dàng ra tay”.

“Đừng nói Nga Mi, Võ Đang của chúng ta chẳng phải cũng rơi vào hoàn cảnh này ư?”. Yến Xung Thiên ngẩng đầu thở dài, đột nhiên phát hiện một ánh sáng lấp lánh lướt qua, hướng ngay vào cửa.

Truyền Ngọc Thư cũng nghe được tiếng động, liền bước nhanh đến cánh cửa, mở cửa ra thì một người ngã vào.

Truyền Ngọc Thư đưa chưởng lên, vừa định đánh xuống, Yến Xung Thiên hô: “Là người của ta!”.

Truyền Ngọc Thư cũng thấy được, liền thu chưởng.

Người ngã vào chính là Luân Uyển Nhi, lưng đeo một tay nải nhỏ, khuôn mặt vô cùng uất ức.

“Tại sao là muội, muội đến đây làm gì?”. Truyền Ngọc Thư cố tình nghiêm mặt lại.

Luân Uyển Nhi cúi đầu xuống, không nói gì. Yến Xung Thiên trông thấy vẻ mặt của nàng, đôi mày liền cau lại.

Truyền Ngọc Thư mắng: “Sự thúc không cho muội xuống núi, tất nhiên có đạo lý của người. Bây giờ chúng ta không phải đi du sơn ngoạn thủy mà đi tìm tin tức của phản đồ, võ công của muội không giỏi, giúp không được gì mà có thể làm hỏng việc lớn. Vạn nhất xảy ra chuyện gì thì muội nói xem huynh phải ăn nói thế nào với đồng môn sư huynh đệ đây? Muội không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho Võ Đang, làm sao có thể hành sự trẻ con như vậy?”.

Những lời nói của Yến Xung Thiên lúc trước Truyền Ngọc Thư đều mang lên dùng, chỉ có điều giọng điệu rất gay gắt.

Luân Uyển Nhi càng cúi đầu thấp hơn.

Truyền Ngọc Thư quát: “Còn không quay về?”.

Luân Uyển Nhi ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Thư, cắn môi chịu đựng. Truyền Ngọc Thư dùng lưng đối diện với Yến Xung Thiên nên liền ra hiệu, Uyển Nhi biết được liền nén lệ nhìn Yến Xung Thiên rồi quay người bỏ đi.

Yến Xung Thiên không nhẫn tâm, mở miệng gọi: “Lại đây!”, giọng nói rất ôn hòa.

Truyền Ngọc Thư cố tỏ ra vẻ ngạc nhiên nhìn Yến Xung Thiên. Yến Xung Thiên thốt: “Thôi đi!”.

Truyền Ngọc Thư gọi: “Sư thúc...”.

Yến Xung Thiên lạnh lùng nói: “Con đi căn dặn tiểu nhị chuẩn bị thêm một phòng”.

Truyền Ngọc Thư do dự, Yến Xung Thiên hối thúc: “Mau đi!”.

Luân Uyển Nhi tỏ ra vui mừng. Còn Ngọc Thư tuy không thể hiện ra ngoài nhưng cũng không ngăn cản mà nhanh chân bước đi.

Yến Xung Thiên vẫy tay gọi: “Uyển Nhi, con qua đây!”.

Uyển Nhi liền đi đến cạnh bàn, không dám lên trước. Yến Xung Thiên nhìn nàng, thở dài: “Ăn cơm chưa?”.

Luân Uyển Nhi gật đầu.

Yến Xung Thiên thở dài: “Tâm ý của con, sư phụ hiểu rõ. Kỳ thật, Ngọc Thư là con người tốt, lần này chúng ta xông vào Tiêu Diêu Cốc, sống chết khó lường”. Một hồi, lại nói: “Ngọc Thư đúng là đứa trẻ hiếm thấy, biết được Võ Đang không thể thiếu nó nên cam tâm ruộng bỏ nam nữ tư tình, con cũng nên lấy nó làm gương”.

Luân Uyển Nhi nghe được chỉ biết ngậm đắng nuốt cay trong lòng, cũng không biết nên nói gì.

Yến Xung Thiên lại bảo: “Sư phụ không cố tình tách xa hai con, chỉ có điều ý của Ngọc Thư đã quyết thì con cũng nên tán thành cho nó”.

Uyển Nhi liền nhìn Yến Xung Thiên.

Yến Xung Thiên lại nói: “Số phận sau này của võ lâm sẽ do hạng người như Ngọc Thư quyết định. Con nên ra sức giúp đỡ nó, đừng nhất thời xúc động mà làm chuyện ô nhục sư môn”.

Uyển Nhi sững sốt cả người.

“Anh hùng khí đoản, nhi nữ thường tình...”. Yến Xung Thiên thở dài, rồi sờ vào đầu của Uyển Nhi, bảo: “Con đã biết phải làm thế nào rồi, phải không?”.

Uyển Nhi nước mắt đầm đìa, đầu cúi xuống.

o0o

Buổi trưa của mười bảy ngày sau, Yến Xung Thiên, Truyền Ngọc Thư, Luân Uyển Nhi ba người đã đến Thanh Long Trấn, đi vào Kiến Uy tiêu cục.

Trên đường đi, Yến Xung Thiên cảm khái vạn phần, khi Kiến Uy tiêu cục mới thành lập, ông ta cũng được mời đến làm khách. Bốn chữ Kiến Uy tiêu cục do ai đề bút, giờ ông vẫn còn ấn tượng.

Tất cả mọi cảnh vật xem ra không gì thay đổi, nhưng số người đó không một ai quen biết.

Đối với Tiêu đầu Tư Mã Thiên cũng lạ lẫm vô cùng. Lần đầu tiên ông gặp Tư Mã Thiên là lúc hắn đang là đứa bé bảy tám tuổi.

Nhưng người cảm thấy Tư Mã Thiên đứng trước mặt già hơn nhiều.

Điều khiến người cảm thấy quen thuộc nhất chính là thanh Đại Hoàn Dao đang cầm trên tay của Tư Mã Thiên.

“Đây là binh khí thành danh của cha con!”. Khi câu nói này của Yến Xung Thiên nói ra thì ông ấy đang ngồi trong đại đường của tiêu cục. Giọng nói vô cùng cảm khái, hỏi: “Con cũng dùng binh khí này ư?”.

Tư Mã Thiên cười đáp: “Cả nhà chúng con đều dùng binh khí này”.

“Đao?”. Yến Xung Thiên cười hỏi: “Tam thúc nhà con không còn dùng Thiếc Đoản Bàn làm binh khí rồi ư?”.

Tư Mã Thiên ngạc nhiên, đáp: “Gần đây, đao pháp của thúc ấy cũng tiến bộ rất nhiều”.

“Hiếm thấy!”. Yến Xung Thiên thở nhẹ: “Năm xưa, ông ấy cứ nói Thiếc Đoản Bàn của ông ấy chính là khắc tinh của Kim Bối Đại Hoàn Dao nên không chịu luyện đao mà trở mặt thành thù với cha con. Thật không ngờ tuổi tác lớn rồi lại chuyển sang luyện đao, đúng là cảnh vật như cũ, nhân sự toàn phi”.

Tư Mã Thiên mỉm cười kính rượu.

Ly rượu của Yến Xung Thiên chưa uống thì có một người quát tháo chạy vào: “Kim Đao Tư Mã, người trốn đi đâu?”.

Yến Xung Thiên đặt ly xuống, cau mày lại. Vẻ mặt của Tư Mã Thiên thay đổi, Truyền Ngọc Thư cũng thế.

Người đó ồa đẩy toàn bộ đệ tử trong tiêu cục, xông thẳng vào.

Là một ông lão, tuy đã già nhưng vô cùng nóng nảy, giọng nói cũng vang to, đứng giữa mọi người hô: “Tư Mã Thiên, người ra đây!”.

Một tiêu sư lên trước ngăn cản: “Lão bá, tổng tiêu đầu nhà tôi đang có việc, mời lão bá tạm thời rời khỏi, ngày mai...”.

“Ngày mai?”. Ông lão nổi giận dùm dùm bảo: “Có chuyện gì quan trọng hơn tiêu của ta? Con của ta?”.

“Chuyện gì vậy?”. Tư Mã Thiên chạy lên trước.

“Người đừng giả vờ hồ đồ, lão đến để đòi tiêu, đòi mạng”.

“Ờ?”. Tư Mã Thiên sững sốt.

“Kêu Tư Mã Thiên Đến gặp ta!”. Lời của ông lão vừa nói ra, không một ai không cảm thấy kỳ lạ. Ánh mắt của Yến Xung Thiên mở to ra nhìn Tư Mã Thiên.

Tư Mã Thiên đáp: “Tư Mã Thiên đang đứng trước mắt lão”.

Ông lão trợn mắt nhìn: “Người chính là Tư Mã Thiên?” Một hồi lắc đầu bảo: “Không phải người!”.

“Sao lại nói thế?” Tư Mã Thiên tỏ ra ngạc nhiên nhưng bình tĩnh.

Ông lão nhìn quanh, bảo: “Lần trước ta đến nhờ tiêu đã từng gặp qua Tư Mã Thiên, hấn trẻ hơn người, bên phải khuôn mặt còn có một vết sẹo dài”.

Tư Mã Thiên kinh ngạc, Yến Xung Thiên nhíu mày lại, Luân Uyển Nhi tỏ ra kinh ngạc, nhưng Truyền Ngọc Thư lại rất căng thẳng.

“Đây không phải là lúc nói đùa”. Tư Mã Thiên trầm mặt xuống: “Lão bá, ta với lão chưa từng gặp mặt cũng chưa hề tiếp nhận tiêu của lão. Thử nghĩ xem từ ngày Tư Mã Thiên ta tiếp nhận tiêu cục đến nay đã được bảy năm, xung quanh trăm dặm có ai không biết”.

“Ta không biết”.

“Không biết lần trước lão đến là lúc nào?”.

“Ngày mười lăm tháng trước!”. Lời ông lão rất chắc chắn, xem ra không như đang dối trá.

Tư Mã Thiên kia lạnh lùng đáp: “Vậy lão bá đã nhận lầm người rồi, ngày mười lăm tháng trước ta vẫn đang ở ngoài năm chục dặm tại Tây Bắc hộ tiêu cho Lý viên ngoại”. Nói xong quay người nhìn ba tiêu sư bên phải: “Lúc đó chỉ có ba huynh đệ các người ở đây, có phải là việc làm của các người không?”.

Ba tiêu sư kia nhìn nhau, người có tuổi tác lớn lập tức quỳ xuống đất: “Thuộc hạ đáng chết...”.

“Trương Long, hãy nói rõ!”.

“Là thuộc hạ mạo danh thống lĩnh tiêu đầu”. Trương Long cúi đầu xuống.

“To gan, tại sao ngươi làm vậy?”.

“Lúc đó tiêu đầu Đao Bá Hổ của Đông Bình Trấn đến thăm tiêu đầu, nên khi thấy vị lão bá liền kiến nghị mạo danh ngài mà tiếp lấy đọt tiêu này, thuộc hạ nhất thời tham lam...”.

“Đao Bá Hổ? Mau tìm hấn về gặp ta!”.

“Hấn đã chết”. Trương Long ấp úng nói: “Đọt tiêu đó khi đến Sát Hồ Khẩu thì gặp một đại đội...”.

“Đao Bá Hổ không lượng sức mình, với bản lĩnh của hấn thì làm sao có thể đến đó?” Tư Mã Thiên ngắt lời.

“Thuộc hạ đã biết sai!”. Trương Long bái quỳ xuống đất.

Ông lão bất mãn nói: “Trong các người ai sai ta không cần biết, tóm lại phải bồi thường tổn thất cho ta”.

“Lão bá...”. Tư Mã Thiên kinh ngạc, rồi hỏi: “Lão yên tâm, ta nhất định sẽ bồi thường cho lão. Đọt tiêu này đáng giá bao nhiêu?”.

Ông lão từ trong người lấy ra một tờ bảo đơn mở ra xem, rồi đáp: “Tổng cộng năm ngàn ba trăm lượng”.

Tư Mã Thiên suy nghĩ một hồi rồi lấy một tờ ngân phiếu ra, bảo: “Đây là tờ ngân phiếu sáu ngàn lượng, có dư thêm bảy trăm lượng, cứ xem như bồi thường của tiêu cục chúng tôi”.

Ông lão lắc đầu, nói: “Ta chỉ cần năm ngàn ba trăm lượng...”.

Tư Mã Thiên thành khẩn nhét tờ ngân phiếu vào tay ông lão, nói: “Lão bá, lần này do tiêu cục chúng tôi làm sai, nếu lão không chịu nhận thì chúng tôi làm sao ăn nói với mọi người đây”.

Ông lão suy nghĩ một hồi rồi gật đầu, bảo: “Lão phu nhận tấm lòng này của ngươi, nhưng tiền đã bồi thường mà tính mạng con trai độc nhất của ta không thể dễ dàng cho qua”.

Tư Mã Thiên sửng sốt, nói: “Lão bá, Đao Bá Hổ cũng đã đền mạng, còn những tiêu sư khác”.

“Lão mặc kệ, chuyện này là do tiêu cực của các người làm sai, nếu không trả công bằng cho lão thì chúng ta hãy gặp nhau tại nha môn”.

Mọi người đều sửng sốt, Tư Mã Thiên ngẩng đầu thở dài, đột nhiên chưởng mạnh vào đầu của Trương Long, Trương Long nhất thời không đề phòng liền thảm thương thét lên, máu tươi tuôn xuống, chết ngay lập tức.

Yến Xung Thiên đứng dậy, sắc mặt của Truyền Ngọc Thư và Luân Uyển Nhi cũng thay đổi. Những tiêu sư đứng đằng sau Trương Long đều kinh hoàng, mọi người nhanh chóng chạy qua đỡ lấy Trương Long.

Ông lão cũng kinh hoàng, lui liền hai bước.

Tư Mã Thiên đỡ lấy thi hài của Trương Long, rơi lệ nói: “Huynh đệ, đệ đừng trách ta nhẫn tâm, chúng ta là đồng môn sư huynh đệ, ta thật sự không nhẫn tâm ra tay nhưng đánh tiếc đệ không chứng chặc, lần trước ở Thanh Khê Lĩnh đã lấy đi ngân phiếu hai trăm lượng, ở Bách Hoa Lâm làm mất ba thùng ngân phiếu, ta đều tha thứ cho đệ. Lần này tội của đệ khó mà tha thứ!”. Dừng lại, ngẩng đầu nhìn ông lão: “Lão bá, giờ đã đã toại nguyện chưa?”.

Nét mặt ông lão cũng thay đổi, hoang mang lùi lại mấy bước: “Được rồi, được rồi, xem như lão xui xẻo”.

Giọng nói rất hoang mang, nhanh chóng bỏ đi.

Tư Mã Thiên quay đầu nhìn Yến Xung Thiên, cúi đầu xuống: “Sư thúc, đệ tử quản giáo không nghiêm, thật lấy làm hổ thẹn”.

Yến Xung Thiên không nói gì. Truyền Ngọc Thư lại nói: “Chuyện này đâu thể trách huynh”.

Tư Mã Thiên bảo: “Mời ba vị đến phòng khách của nội viện, chờ đệ tử thu dọn xong nơi này sẽ đến đền tội với các vị sau”.

Truyền Ngọc Thư liền đáp: “Tổng tiêu đầu cứ tự nhiên”.

“Không dám...”. Tư Mã Thiên vỗ tay, gọi: “Người đâu, đưa khách đến nội viện”.

Hai tiêu sư lập tức đi qua, cẩn mẫn nói: “Mời!”.

Yến Xung Thiên lắc đầu, rồi đi theo hai tiêu sư. Truyền Ngọc Thư và Luân Uyển Nhi bước theo sau.

Tư Mã Thiên tiễn đưa họ rồi quay về phòng khách, mắt nhìn thi thể của Trương Long. Hai tiêu sư đang ôm lấy thi thể Trương Long hai mắt đều ửng đỏ nhìn Tư Mã Thiên.

Họ là huynh đệ kết nghĩa với Trương Long, một người là Lý Võ, một người là Giang Quần. Ba người vào sinh ra tử, chẳng khác gì huynh đệ ruột thịt.

Tư Mã Thiên nhìn họ, trầm giọng nói: “Đừng đau xót nữa, mau đuổi theo lão già kia”.

Lý Võ, Giang Quần miễn cưỡng gật đầu, đặt thi thể xuống. Tư Mã Thiên căn dặn: “Đừng bứt dây động rừng, chỉ cần lão rời khỏi trấn là được”.

Lý Võ, Giang Quần trả lời một tiếng, rồi quay người đi khỏi.

o0o

Vừa vào phòng, tách khỏi hai tiêu sư, nét mặt của Yến Xung Thiên liền trầm xuống: “Giết người thế này, đâu phải là hành vi của đệ tử Võ Đang? Chẳng lẽ hẳn không phải là Tư Mã Thiên?”.

Luân Uyển Nhi cũng nói: “Nghe nói Tư Mã sư huynh rất nhân hậu, làm sao có thể nhẫn tâm tàn sát huynh đệ trong tiêu cục”.

Yến Xung Thiên gật đầu: “Bây giờ nghĩ lại, đúng là đáng nghi. Kim Đao Tư Mã vốn quen sử dụng tay trái, vừa rồi lúc yến tiệc hẳn lại dùng tay phải cầm dĩa, vả là tam thức thường sử dụng Thiếc Đoản Bàn chắc cũng chẳng chuyển sang sử dụng kim đao. Chẳng lẽ hẳn cũng không biết mình có một tam thức”.

Truyền Ngọc Thư đứng bên cạnh nghe được, sắc mặt trắng trẻo, cuối cùng nói xen vào: “Huynh ấy đích thật là Tư Mã Thiên”.

“Ờ?”. Yến Xung Thiên ngạc nhiên.

“Trước khi vào Võ Đang con đã từng gặp huynh ấy, lúc đó tính tình của huynh ấy rất nóng nảy, xem kẻ ác như thù địch”.

Yến Xung Thiên gật đầu: “Đệ tử Võ Đang nên xem kẻ ác như thù địch”.

Truyền Ngọc Thư nói: “Còn việc huynh ấy không dùng tay trái cầm dĩa có thể do huynh ấy sợ thất lễ với khách”.

“Cũng có lý!”. Yến Xung Thiên lẩm bẩm một hồi, nói: “Nhưng nó làm thế này đúng là có chút quá đáng, con thân làm chưởng môn nên quản giáo nó mới đúng”.

“Bây giờ đang là lúc dùng người...”. Truyền Ngọc Thư ngưng một hồi, lại nói: “chờ giải quyết xong việc của Vân Phi Dương, đệ tử sẽ xử phạt theo môn quy”.

Yến Xung Thiên gật đầu, chuyển hỏi: “Khi nào chúng ta ra tay?”.

“Ban đêm tốt hơn!”. Truyền Ngọc Thư chấn chỉnh y phục: “Chúng ta nhân lúc này nghỉ ngơi một chút”.

Yến Xung Thiên lại gật đầu: “Đúng là con suy nghĩ chu đáo hơn”.

Bây giờ Truyền Ngọc Thư mới thở phào nhẹ nhõm.

o0o

Tư Mã Thiên đứng bên ngoài nghe được lời nói của Truyền Ngọc Thư cũng toát cả mồ hôi.

Tên Tư Mã Thiên này đúng là giả mạo.

Nhưng kỳ thật hẳn đúng là mang họ Tư Mã nhưng là Tư Mã Phong, chẳng là liên hệ gì với Kim Dao Mã gia.

o0o

Một canh giờ sau, Lý Võ, Giang Quân đã quay về tiêu cực nhưng lại đi về phòng của bản thân.

Giang Quân tỏ ra lo lắng, đóng cửa lại, lập tức nhỏ tiếng hỏi: “Chúng ta sát hại lão già kia, huynh xem Tư Mã Phong có biết hay không?”.

“Lão già kia hại chết đại ca của chúng ta, không giết lão làm sao được”. Lý Võ lạnh lùng cười: “Vả lại trên người lão có tờ ngân phiếu sáu ngàn lượng”.

“Thế cũng đúng, nếu không phải lão cứ đòi đền mạng thì đại ca cũng không phải chết”.

“Ta thấy Tư Mã Phong cũng nhân cơ hội này công báo tư thù. Đệ quên lần trước đại ca đã bẩm báo việc hấn ẩu đả đệ tử của Tiêu Diêu Cốc khiến hấn bị tứ đương gia trách mắng trước mặt mọi người. Nhất định hấn đã ôm hận trong lòng nên nhân cơ hội này giết người!”. Giang Quân gật đầu liên tục, vừa định đang nói điều gì thì tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến nên lập tức im lặng.

Ngoài cửa Tư Mã Phong đang đi đến, quan sát hai người rồi hỏi: “Hai người theo dõi lão già kia đến đâu rồi?”.

“Cách trấn Tây Bắc nửa dặm”. Lý Võ giành trả lời.

Ánh mắt Tư Mã Phong nhìn vào tay phải của Lý Võ, trên tay y có đeo chiếc nhẫn ngọc của ông lão.

Nét mặt Lý Võ liền thay đổi, Giang Quần cũng thế.

“Các người đã giết lão?”. Tư Mã Phong quát hỏi.

“Không có...”. Lý Võ đáp rất chắc chắn.

“Chiếc nhẫn ngọc từ đâu mà có?”. Tư Mã Phong lạnh lùng hỏi.

“Mua trên phố”. Giọng nói của Lý Võ không rõ ràng.

“Còn biện hộ?”. Tư Mã Phong sa sầm nét mặt, nói: “Ta nhớ rất rõ, chiếc nhẫn ngọc này đeo trên ngón cái bàn tay phải của lão già”.

“Chúng tôi không có giết lão”. Lý Võ phủ nhận.

Tư Mã Phong buông lỏng tay, lạnh lùng cười bảo: “Chuyện này sau khi về cốc cứ để chủ nhân xử lý, các người muốn biện hộ thì chờ đến khi đó hãy biện hộ”. Hất tay áo một cái rồi quay người rời khỏi.

Lý Võ, Giang Quần nhìn Tư Mã Phong đi xa, nét mặt thay đổi nhiều hơn, Lý Võ nóng giận nói: “Tư Mã Phong trước giờ đều có tâm bệnh với chúng ta, về đến Tiêu Diêu Cốc thì đâu còn đất cho chúng ta biện hộ”.

“Huynh xem chúng ta nên làm thế nào?”.

“Xung quanh đây đều là tai mắt của Tiêu Diêu Cốc, muốn bỏ chạy cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng”. Lý Võ nghiêng răng: “Cách duy nhất là báo tin...”.

“Cho ai?”.

“Yến Xung Thiên!”. Lý Võ nắm quyền lại: “Để ông ấy ra tay giết Tư Mã Phong rồi thì chúng ta sẽ có những ngày bình yên, như thế vừa có thể thoát thân vừa có thể trả thù thay đại ca”.

Giang Quần liền thức tỉnh, ánh mắt sáng ra.

o0o

Lý Võ, Giang Quân đã vạch sẵn kế hoạch, chỉ đáng tiếc Truyền Ngọc Thư vẫn ở trong phòng với Yến Xung Thiên.

Truyền Ngọc Thư làm như thế hoàn toàn là muốn bài trừ lòng nghi ngờ của Yến Xung Thiên, không để ông ấy có cơ hội tiếp xúc với người khác.

Nhưng lại khổ cho Lý Võ và Giang Quân. Hai người đã đứng chờ một hồi nhưng vẫn không có cơ hội.

Cuối cùng họ nghĩ đến Luân Uyển Nhi.

Dùng một mảnh giấy gói cục đá nhỏ rồi ném vào phòng của Luân Uyển Nhi.

Lúc này đã gần đầu canh.

Cũng vào lúc này, Truyền Ngọc Thư rời khỏi phòng của Yến Xung Thiên vì y nghe được hai tiếng chim kêu ở ngoài phòng do Tư Mã Phong phát ra.

Truyền Ngọc Thư vừa nghe nói Lý Võ, Giang Quân đã sát hại ông lão và những biểu hiện thất thường của hai người thì biết được sự việc có chuyển biến, nên y quyết định lệnh cho Tư Mã Phong giết chết Lý Võ, Giang Quân và bản thân sẽ lập tức đến phòng Yến Xung Thiên để tránh Lý Võ và Giang Quân báo tin.

Khi y quay về, thấy Yến Xung Thiên không có gì thất thường thì mới yên tâm. Nhưng để tránh rủi ro, y đã quyết định sử dụng biện pháp an toàn nhất là hối thúc Yến Xung Thiên lập tức khởi hành.

Với miệng lưỡi của hắn thì làm sao không nói động được Yến Xung Thiên.

o0o

Lý Võ, Giang Quân ném mẩu giấy vào phòng của Luân Uyển Nhi rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Nào ngờ vừa vào phòng thì phát hiện Tư Mã Phong đang đợi trong đó.

Tư Mã Phong liền chưởng mạnh làm đứt thanh quản của Giang Quân, tiếp đó bóp lấy họng của Lý Võ.

"Vừa rồi hai người đã đi đâu?". Tư Mã Phong quát hỏi.

Lý Võ không trả lời, vừa đưa chân lên thì cổ họng đã bị gặng đứt, ngã ngay xuống đất.

Nhưng miệng của hắn vẫn mỉm cười.

Trông thấy nụ cười này, Tư Mã Phong khó tránh khỏi cảm giác ớn lạnh.

oOo

--- Kim Dao Tư Mã là giả mạo, người thật đã bị giết, chôn dưới cây bạch dương thứ ba ở sau núi từ trái đếm qua, đừng nói với Truyền công tử.

Trên mẫu giấy chỉ có những chữ này cũng đã đủ. Bây giờ Luân Uyên Nhi đang ở dưới cây bạch dương.

Đất đã được nàng đào bới, lộ ra một tử thi, trên mặt có một vết sẹo, đấy chính là người mà ông lão miêu tả.

--- Đây mới chính là Tư Mã Thiên thật sự!

Luân Uyên Nhi nhìn khuôn mặt đó, nàng chợt cảm thấy sợ hãi.

Dưới cây bạch dương có cắm hai ngọn nến, khuôn mặt đó được chiếu sáng bởi ngọn nến đang đung đưa, nó càng khiến người khác tỏ ra sợ hãi hơn.

Luân Uyên Nhi không hoảng sợ bởi khuôn mặt đó mà nàng đang hoảng sợ bởi khuôn mặt anh tuấn, gần gũi.

Tư Mã Thiên là kẻ mạo danh, còn Truyền Ngọc Thư lại ra sức biện hộ cho hắn, thậm chí còn nói trước khi lên Võ Đang đã từng gặp mặt hắn một lần.

Tại sao lại thế?

Luân Uyên Nhi đột nhiên đau nhói trong tim, sau khi nàng nhận được thư vốn có ý định thương lượng với Truyền Ngọc Thư.

Dù gì nàng cũng là người của Truyền Ngọc Thư, nàng tin tưởng y hơn bất cứ ai nhưng vừa đến gần thì từ xa nàng đã thấy Truyền Ngọc Thư và Tư Mã Thiên thì thâm to nhỏ, hành động lén lút.

Và nàng cũng suy nghĩ rất kỹ rồi mới đến đây, còn mẫu giấy là do ai viết bản thân nàng không rõ.

Bây giờ nàng đã thật sự tin rằng những hàng chữ trên giấy là sự thật.

Trong khoảnh khắc đó nàng vô cùng đau khổ, một sự đau khổ khó mà biểu đạt, nàng ngơ ngẩn một hồi rồi mới hoảng sợ, toàn thân chẳng khác gì ngọn nến lung lay giữa cơn gió.

Đôi tay run rẩy cầm kiếm, không một lời nói mà dập đất lại sau đó đi về, lúc nhanh lúc chậm, lung lay xoay chuyển, vẻ mặt như người khờ khạo.

Bây giờ, thần trí của nàng gần như không còn gì cả.

oOo

Sau khi về phòng, nàng mới cảm thấy đỡ hơn, tâm trạng vẫn rất hỗn loạn, đang không biết thế nào thì Truyền Ngọc Thư đẩy cửa vào.

“Uyển Nhi...”. Truyền Ngọc Thư khẽ gọi, vẫn với giọng nói dịu dàng, cử chỉ phóng khoáng.

Uyển Nhi nhìn y lại có cảm giác hoảng sợ, lời nói của nàng vừa đến miệng thì lại nuốt trở vào.

Truyền Ngọc Thư đặt tay vào vai của Luân Uyển Nhi, hỏi: “Sắc mặt của muội hình như không được tốt lắm, sao không nghỉ ngơi sớm?”.

Lệ tràn đầy mắt nhưng nàng cố gắng không để nó rơi xuống. Truyền Ngọc Thư sờ nhẹ vào mặt nàng, hỏi: “Có phải đang lo lắng huynh sẽ gặp nguy hiểm không?”.

“Huynh sẽ gặp nguy hiểm?”. Giọng nói của Uyển Nhi run rẩy.

“Có thể là có”. Truyền Ngọc Thư không nhận ra sự bất thường, nói: “Nghe nói người đi Tiêu Diêu Cốc đa số cứu tử nhất sinh...”.

Luân Uyển Nhi đáp: “Sư phụ...”.

“Uyển Nhi, sau khi huynh và sư thúc rời khỏi, thì muội hãy yên tâm ở lại mà chờ đợi bọn huynh trở về. Huynh đã căn dặn Tư Mã Thiên cẩn thận chăm sóc muội”.

“Kim Đào Tư Mã?”.

“Tâm địa của người này cũng rất tốt, cũng hợp với huynh lắm”.

Luân Uyển Nhi nhìn Truyền Ngọc Thư nhưng y không chú ý đến, bảo: “Muội đã có mang, nhất định phải trân trọng”.

Luân Uyển Nhi trong khoảnh khắc đó cứ như sét đánh bên tai, lạnh lùng đáp: “Muội biết rồi!”. nàng thở dài: “Sau này nó ra đời, vận mệnh cũng chẳng khác gì muội, không biết là người của Võ Đang hay là người nhà họ Truyền”.

Truyền Ngọc Thư không hiểu được hàm ý bên trong, cười bảo: “Người gì cũng được, muội nhất định phải hứa với huynh, bất luận thế nào cũng phải bảo toàn cho con của chúng ta”.

Luân Uyển Nhi gật đầu, nói: “Không còn sớm nữa, huynh quay về đi”.

“Uyển Nhi, chẳng lẽ muội...”. Truyền Ngọc Thư thở dài trong bụng.

Luân Uyển Nhi cúi đầu xuống, nói: “Những lời này... đừng nói nữa”. Rồi từ từ quay người sang.

Truyền Ngọc Thư nhìn nàng, vô cùng cảm khái, nói: “Trân trọng!” rồi lui ra.

Luân Uyển Nhi nghe tiếng đóng cửa rồi mới quay người lại, vừa định bước đi nhưng chợt dừng lại, nước mắt cứ tuôn xuống, ướt đẫm cả áo, hình ảnh lần đầu gặp gỡ với Truyền Ngọc Thư lại ẩn hiện trên trí óc.

Ánh đèn mập mờ, nước mắt mập mờ, dung mạo của Truyền Ngọc Thư càng trở nên độc ác khiến Luân Uyển Nhi sợ đến nổi hồi phục lại bản thân.

Tiếng trống canh từ ngoài truyền vào, đã gần đến canh ba.

Luân Uyển Nhi càng nghe càng sợ hãi, nghĩ đến sự phụ Yến Xung Thiên thường ngày quan tâm, chăm sóc, giờ thì người đang lâm vào cảnh nguy hiểm nên nàng lập tức mở cửa chạy thẳng đến phòng Yến Xung Thiên.

o0o

Nén chưa tắt, cửa phòng chỉ đóng một nửa, nhưng người đã rời khỏi.

Luân Uyển Nhi xông vào, nhìn xung quanh, thấy trên bàn có đặt nửa tách trà. Nàng dùng tay sờ vào tách trà, rồi lộ ra nét mặt thất vọng.

Trà lạnh như băng, điều này có thể chứng minh Yến Xung Thiên đã đi khỏi rất lâu, không chừng đang ở hang cọp.

o0o

Đêm đã khuya, trong sơn động lại không tối tăm, cách khoảng một thước thì có một thạch đăng.

Những thạch đăng kia được điêu khắc nhiều hình thú khác nhau, cũng không biết đốt những gì mà phát ra những ngọn lửa sáng mà xanh.

Truyền Ngọc Thư đi trước, bước chân y không nhanh, hình như cũng lần đầu đi vào, bảo: “Tư Mã Thiên bọn họ đã thấy Vân Phi Dương đi vào sơn động này, thật không ngờ trong động còn có động, và còn có nển chiếu sáng, xem ra chúng ta đã tìm đúng chỗ”.

Giọng nói của y không to nhưng vẫn được hồi phản lại trong động. Yén Xung Thiên liền hô: “Im lặng, đây có thể là cửa khẩu của Tiêu Diêu Cốc”.

Truyền Ngọc Thư mỉm cười trong bụng, nhưng vẫn im lặng.

Sơn động này kỳ lạ sâu thẳm, vòng mấy vòng thì xuất hiện một thạch môn chặn lại lối đi.

Truyền Ngọc Thư dừng lại trước thạch môn, giơ tay ra đẩy thì thạch môn lại được mở ra, tiếng âm âm làm chấn động cả vành tai.

“Kỳ lạ!”. Truyền Ngọc Thư cố làm ra vẻ kinh ngạc.

Yén Xung Thiên cũng ngạc nhiên, nói: “Có thể do con đụng vào cơ quan của thạch môn”.

Truyền Ngọc Thư nhìn vào trong mà không đi vào. Yén Xung Thiên liền hỏi: “Lại có tiếng động gì?”.

Âm thanh đó do nội công của y phát ra, nên không có tiếng động như ban nãy.

Truyền Ngọc Thư lắc đầu. Yén Xung Thiên bước vào, bảo: “Chúng ta đi vào xem sao”. Liền đi trước Truyền Ngọc Thư.

Truyền Ngọc Thư trông thấy, trong lòng vô cùng đặc ý, nhưng miệng lại bảo: “Sự thúc cẩn thận”.

“Con hãy cẩn thận”. Yén Xung Thiên hai tay để trước ngực, từng bước từng bước tiến lên trước, lưng của người đối diện với Truyền Ngọc Thư. Nếu Truyền Ngọc Thư ra tay vào lúc này thì tuyệt đối có thể đâm thẳng vào sau lưng của Yén Xung Thiên nhưng y không hành động như thế.

Y không biết Thiên Tâm Thần Công của Yén Xung Thiên bao năm nay luyện như thế nào, nếu bị đâm rồi có còn sức lực để phản công hay không.

Trước giờ y không bao giờ làm chuyện không chắc chắn. Y cũng chẳng phải là người nóng tính. Bây giờ đã dụ Yén Xung Thiên Đến Tiêu Diêu Cốc, thì đã có Phong,

Lôi, Vũ, Điện, nếu không được thì vẫn còn gia gia. Nếu tất cả đều thất bại thì vẫn còn y, lúc đó y ra tay cũng chưa muộn.

Tất nhiên Yến Xung Thiên không biết Truyền Ngọc Thư đang có chủ ý gì, mà cũng chẳng hoài nghi gì y nên mới bị dụ vào đây.

Tâm trạng của người rất căng thẳng, có thể tìm được Tiêu Diêu Cốc đúng là một chuyện vui nhưng không nghĩ đến Tiêu Diêu Cốc mà người trên giang hồ cho là thần bí thì làm sao có thể dễ dàng bị một tiêu sư phát hiện.

Nhưng người cũng không ngờ rằng cái động này có thể thông đến Tiêu Diêu Cốc đây đúng là ngoài dự đoán nên trong lòng rất phấn khởi.

Phấn khởi đến nỗi thậm chí quên mất từ khi ông luyện Thiên Tâm Thần Công thì nội công lúc có lúc không, vạn nhất xông vào Tiêu Diêu Cốc mà nội lực không thể sử dụng thì sẽ có hậu quả gì.

Ông ấy vốn là người nóng tính, lơ là, nếu không cũng đâu dễ dàng bị Truyền Ngọc Thư thuyết phục mà dụ đến đây.

Càng đi về trước thì tiếng động càng rõ, cả núi như bị chấn động cả lên. Vòng thêm một vòng thì trước mặt xuất hiện một màn thủy tinh.

Đó chính là màn thủy tinh phát sáng, không ngừng chuyển động chẳng khác gì một cảnh ghép ngăn cản lối ra của sơn động.

"Thì ra là một thác nước!". Yến Xung Thiên hiểu rõ chuyện gì, tiến về phía thác nước, khen bảo: "Hay cho một thác nước, hay cho một cảnh ghép thiên nhiên".

Truyền Ngọc Thư đến cạnh Yến Xung Thiên, nói: "Sư thúc, chúng ta đã tìm được mật đạo này thì nên quay về".

Y mở to họng phát ngôn nên giọng nói không bị tiếng nước che khuất. Yến Xung Thiên quay đầu nhìn y, nóng giận nói: "Sao, định rút lui ư?".

"Chúng ta chỉ có hai người, cũng không biết thực lực của đối phương, hay là lui về sau đó tụ tập chúng đệ tử cùng nhau tấn công vào".

"Những tên đó thì có bản lĩnh to đến đâu, kêu họ vào thì cũng chỉ có chết, con và ta là đủ rồi". Yến Xung Thiên bất mãn nói: "Đối phương đâu phải là tụ tập của tổ chim, con sợ cái gì?".

Truyền Ngọc Thư cười ngượng, nhưng trong lòng lại vui mừng, bảo: "Sư thúc, những người này cũng đã từng nổi danh...".

“Đều là những kẻ danh bất hư truyền, nên mới làm con rùa rút đầu mà trốn ở đây, đừng lo lắng”.

Lúc này Truyền Ngọc Thư mới anh dũng đáp: “Có sư thúc bên cạnh, con đâu cần lo lắng gì. Sư thúc, thác nước này nói không chừng còn có một mảnh đất khác, chúng ta hãy xuyên qua đó nhé?”.

“Ta cũng đang có chủ ý này”. Yển Xung Thiên nói xong liền bay người vào thác nước, trong chớp mắt đã không thấy bóng hình đâu.

Lúc này Truyền Ngọc Thư liền cười to: “Lão già kia, lần này ngươi còn không mắc bẫy?”.

Trong tiếng cười, thân người liền bay vào thác nước.

Thác nước tuy nhanh nhưng không ảnh hưởng gì đến y.

oOo

Tia nước bắn tung tóe, Yển Xung Thiên xuyên qua thác nước. Ánh mắt của người rất nhạy bén, thân người dừng đứng trên một khối đá to.

Bốn bề vắng lặng, ánh trăng soi sáng, vực cao giữa trời, ánh sáng thác nước lấp lánh rất bắt mắt.

Hình ảnh giao lưu chẳng khác gì quái vật, lộn nhào phía trước. Tiếng thác nước, tiếng nước chảy, tạo thành một cảnh tượng hùng tráng, chấn động lòng người.

Thông mọc hai bên, trong đêm tối chỉ một màu đen mù mịt, vài nơi được chiếu sáng bởi ánh trăng.

Xung quanh không người, tiếng nước lại vang lên, Truyền Ngọc Thư xuyên qua thác nước và đáp xuống khối đá to.

“Ngọc Thư, ở đây quả nhiên còn thiên động, chỉ là không có dấu chân người”. giọng điệu của Yển Xung Thiên rất kỳ lạ.

Truyền Ngọc Thư trầm lặng đáp: “Có thể họ còn chưa phát hiện nơi này nên chưa kịp phòng bị, nhưng nơi này rất bí mật chỉ e rằng chính là Tiêu Diêu Cốc mà người trên giang hồ thường nhắc”.

“Nhưng không có ngọn đèn nào, chẳng lẽ nơi ở cũng giống con người họ, không thể nào nhìn được ánh sáng”. Yển Xung Thiên cười to.

Tiếng cười chưa dứt, những đóm lửa đột nhiên sáng lên ở hai bên, hàng trăm đệ tử Tiêu Diêu Cốc xuất hiện.

Trên khối đá to giữa thác nước được thấp sáng bởi nhiều ngọn lửa, Thiên Đế hiển nhiên đứng ở giữa, hai bên trái phải là Phong, Lô, Vũ, Điện.

Ngọn lửa thấp sáng xung quanh chẳng khác gì bức tranh màu trắng. Thiên Đế, Phong, Lô, Vũ, Điện đều cười vang.

Tiếng cười kỳ lạ, cứ như kim châm, vang dội che khuất cả tiếng nước.

Yến Xung Thiên ngẩng đầu lên, đôi mày đậm liền nhíu lên.

Thiên Đế cười lớn: “Lão già kia, bọn ta đã cung hầu tại đây đã lâu!”.

Yến Xung Thiên không hề thấy kỳ lạ, đáp: “Cũng vậy, bọn ta đã đợi lâu!”.

Thiên Đế cười nói: “Lần này ngươi tự tìm cái chết!”.

Yến Xung Thiên lạnh lùng cười đáp: “Giám ngươi hai mươi năm tại hàn đàm ngươi cũng không chết thì lão phu làm sao có thể dễ dàng chết?”.

Thiên Đế nổi giận, lập tức quát: “Lão già kia, nếu hôm nay ngươi rời khỏi được Tiêu Diêu Cốc thì lão phu sẽ lấy cái chết để tạ tổ sư Bích Lạc Tặc”.

“Người như ngươi chết thì có đáng gì!” Yến Xung Thiên đưa đôi tay ra, nói: “Xem ai chết!”.

“Để ta tiếp ngươi!”. Vô diện nhân bên trái vừa nhoáng lên, cái dùi chẳng khác gì thanh kiếm nhọn đâm hướng về Yến Xung Thiên.

Yến Xung Thiên cười mồm: “Vô danh tiểu tốt, còn dám làm anh hùng trước mặt ta?”. Hai chưởng nhất hợp nhất phân, tạo thành một cuồng phong chưởng ra ngoài, khiến Vô diện nhân bay xa.

Thân người của Vô diện nhân bay ngược, nghiêng người đập vào một khối đá trên mặt nước nên mới không rơi xuống, khiến y hoảng hốt một phen.

Thiên Đế lộn ngược một cái, trượt xuống từ thác nước, thân người tung sang tấn công về hướng của Yến Xung Thiên.

Yến Xung Thiên cười ha hả, rồi dùng chưởng nghênh tiếp song chưởng của Thiên Đế. Thiên Đế lập tức bị chấn bay ra ngoài, tất nhiên không thể thấm bằng Vô diện nhân, đáp xuống bên bờ, hô: “Họ Yên kia, có giỏi thì lên trên bờ phân cao thấp”.

Yến Xung Thiên liên tục đánh lùi hai người, tinh thần trở nên sáng khoái. Ông ấy vốn là người hiếu thắng nên lúc này cũng bay lên bờ.

Phong, Lôi, Vũ, Điện đồng lướt bay qua. Thân thủ của Phong nhanh nhất nên là người đến trước, hất tay áo hướng trước mặt Yến Xung Thiên, song chưởng của Thiên Đế cũng đồng thời tấn công đến. Yến Xung Thiên tránh né tay áo, thân hình lộn ngược, tiếp lấy song chưởng của Thiên Đế, lần này chỉ khiến Thiên Đế lùi liền hai bước.

Chưởng lực của Thiên Đế mạnh hơn vừa rồi, lão liền lạnh lùng cười bảo: “Lão già kia, lần này ngươi còn không mắc bẫy?”.

Giọng nói vừa dứt, thân người lui xuống. Yến Xung Thiên vừa định đuổi theo thì bóng người trước mắt đang chuyển động, Phong Lôi Vũ Điện đang vây xung quanh.

Thiên Đế nói: “Để người ném thử Phong Lôi Vũ Điện đại trận của bọn ta!”.

Phong tụ, Vũ châm, Điện kiếm, Lôi đao tấn công từ bốn phía, cùng lui cùng tiến, bốn loại binh khí, ám khí kỳ lạ đồng loạt tấn công Yến Xung Thiên.

Lôi đao hung hăng, Điện kiếm quỷ diệt, Phong tụ phiêu dật, cái mà khiến người khác khó đề phòng chính là ám khí của Vũ.

Loại ám khí này rất nhỏ, Yến Xung Thiên đã nhiều lần bị ám khí đánh trúng, thâm vô cùng.

Từ khi Thiên Đế về cốc, bốn người này không ngừng khổ luyện Phong Lôi Vũ Điện đại trận. Tuy không thể hoàn toàn phát huy uy lực nhưng cũng đã hoàn toàn nhập tâm, tương trợ lẫn nhau và không ngừng phát huy sở trường của bản thân.

Bốn người lần lượt ra tay, Phong không ngừng chuyển động, Yến Xung Thiên hoàn toàn không còn thời gian nghỉ ngơi.

Nếu Phong, Lôi, Vũ, Điện ra tay từng người một thì không một ai là đối thủ của Yến Xung Thiên nhưng bốn người hợp lại thì Yến Xung Thiên lại yếu thế hơn. Vả lại bốn người lại phối hợp rất ăn ý nhau. Còn có Thiên Đế tiếp ứng bên cạnh, vừa thấy khoảng trống xuất hiện thì lập tức bù đắp vào.

Yến Xung Thiên cũng thừa biết cứ tiếp tục thế này thì người chịu thiệt sẽ là bản thân, đã mấy lần định xông ra ngoài nhưng đều bị ép lùi trở vào.

Truyền Ngọc Thư và Vô diện nhân chiến đấu ở bên kia, tất nhiên họ chỉ đánh cho Yến Xung Thiên xem. Hai người kiếm qua thương lại, nhưng vẫn chiến đấu rất quyết liệt. Truyền Ngọc Thư xem ra cứ như muốn xông qua để hỗ trợ cho Yến Xung Thiên nhưng mỗi một lần đều bị Vô diện nhân chặn lại. Còn những đệ tử của Tiêu Diêu Cốc đã sớm phối hợp nhau cũng không ít người xông vào vây đánh Truyền Ngọc Thư. Yến Xung Thiên không biết được mưu kế bên trong, người nhìn được càng nôn nóng trong lòng.

Họ chỉ có hai người, lại nằm trong vòng vây của địch nên tình thế hết sức nguy kịch.

Yến Xung Thiên cũng không quên công lực của bản thân lúc có lúc không, không thể ứng chiến lâu dài. Ông ta vốn nghĩ rằng trong Tiêu Diêu Cốc ngoại trừ Thiên Đế thì không còn cao thủ nào, với khả năng của ông ấy và Truyền Ngọc Thư thì thừa sức ứng phó.

Ông một mặt ứng chiến, một mặt suy tính xem làm thế nào xông ra khỏi trận để hội hợp với Truyền Ngọc Thư.

Thiên Đế, Phong, Lôi, Vũ, Điện hình như đoán được ý định của Yến Xung Thiên nên càng tấn công nhanh hơn. Yến Xung Thiên tiếp liền bảy trăm chiêu, sức công kích của địch bắt đầu có đôi chút giảm yếu, ông nắm bắt cơ hội, tay phải phát gió chưởng đẩy bay số kim châm mà Vũ bắn ra sang hướng của Lôi!

Trảm mã đao của Lôi liền vẩy mạnh đỡ toàn bộ số châm bay qua, Yến Xung Thiên nhân cơ hội mà thoát chạy ra khỏi trận, song tỵ của Phong hất ra ngoài, Thiên Đế càng muốn chặn lại thì lại bị Lôi ngăn cản, chỉ có Điện đuổi theo sau Yến Xung Thiên.

Thân người Yến Xung Thiên vừa đáp xuống lại bay lên, “soạt” một tiếng, một kiếm của Điện đâm hụt mà chỉ làm rách tay áo bên phải của Yến Xung Thiên.

Lúc này, Truyền Ngọc Thư thét lên, từ trong vòng vây xông ra ngoài, vai trái bị một vết thương, máu nguộm đỏ y phục.

Y chạy đến hướng Yến Xung Thiên, hai người gặp nhau, tất cả những người của Tiêu Diêu Cốc đều bao vây lấy họ.

Yến Xung Thiên và Truyền Ngọc Thư hai lưng giáp nhau, quay người lại, Truyền Ngọc Thư giả vờ hỏi: “Sư thúc, thúc thế nào?”.

Yến Xung Thiên lắc đầu, ánh mắt đặt trên vai trái của Truyền Ngọc Thư, hỏi: “Vai của con đã bị thương?” Giọng nói bắt đầu run rẩy.

Truyền Ngọc Thư lắc đầu: “Chỉ là vết thương nhẹ”. Y đã phát hiện toàn thân của Yến Xung Thiên đang run rẩy, nên hỏi tiếp: “Sư thúc, thúc đã trúng ám khí của họ ư?”.

Yến Xung Thiên đáp: “Không có!”, hít một hơi mạnh, phát hiện chân khí không lên tiếp được.

Lúc này, người của Tiêu Diêu Cốc đã tiến lên bao vây lấy họ. Phong Lôi Vũ Điện mỗi người một góc, Thiên Đế đứng cách xa Yến Xung Thiên hai trượng, cười khà khà: “Lão già kia, bây giờ người mọc cánh cũng khó mà bay khỏi”.

Yến Xung Thiên không trả lời, giả vờ không có gì, nhưng toàn thân càng run rẩy hơn, mồ hôi từ trán chảy xuống đầm đề.

Truyền Ngọc Thư càng cảm thấy kỳ lạ hơn, Yến Xung Thiên bảo: “Ngọc Thư, nếu chúng xông lên thì con hãy thay ta ứng phó vài chiêu”.

Truyền Ngọc Thư hỏi: “Sư thúc, thúc sao rồi?”.

Yến Xung Thiên hạ giọng nói: “Sau khi ta luyện Thiên Tâm công thì nội công lúc được lúc mất, lúc tụ lúc tan, mỗi lần dùng nội công được một khoảng thời gian thì phải nghỉ ngơi rồi mới có thể tiếp tục”.

Truyền Ngọc Thư nghe được rất ngạc nhiên, nụ cười gian ác lộ ra, miệng đáp: “Được, sư thúc hãy yên tâm điều vận chân khí”. Quay người lại chưởng mạnh vào lưng của Yến Xung Thiên.

Y khổ luyện Bích Lạc chưởng trong Võ Đang Lục Tuyệt, công lực trên cả Tạ Bình, phát chưởng này vận toàn lực mà chưởng ra. Chân khí của Yến Xung Thiên không lên được, không chịu được phát chưởng này nên lập tức bay bắn ra xa.

Ông ta bay xa đến trước mặt của Thiên Đế, thổ ra một ngụm máu tươi, lộn một vòng dưới đất.

Yến Xung Thiên không có mắt ở sau lưng nhưng mọi người của Tiêu Diêu Cốc đều nhìn thấy.

Trong khoảnh khắc đó Thiên Đế cũng thấy kỳ lạ. Nên biết nội công của Yến Xung Thiên vào hai mươi năm trước đã không phải là tầm thường, cộng thêm hai mươi năm nay khổ luyện Thiên Tâm công, toàn thân có thể nói đã luyện đến cảnh giới kim cương bất nhập, không phải những cao thủ bình thường có thể địch nổi. Với công lực của Truyền Ngọc Thư, phát chưởng đó dù có thành công cũng không thể đánh tan chân khí của Yến Xung Thiên. Và lại với khoảng cách đó nếu Yến Xung Thiên toàn lực hồi chưởng một phát thì Truyền Ngọc Thư rủi nhiều may ít.

Phong Lôi Vũ Điện cũng nghĩ như thế nên khi thấy Truyền Ngọc Thư chưởng mạnh khiến cho Yến Xung Thiên thổ huyết, mọi người đều kinh ngạc.

Sự kinh ngạc của họ chưa dứt thì Truyền Ngọc Thư đã bay lên trước điểm vào hai mươi bảy huyệt đạo của Yến Xung Thiên.

Chân khí của Yến Xung Thiên chưa lên đã bị đánh tan, ngũ tạng cũng bị chấn thương nên ngụm chân khí đó không kịp lên. Cơ thể tuy miễn cưỡng đứng dậy nhưng hoàn toàn không còn sức đề kháng mà để Truyền Ngọc Thư tự ý phong tỏa huyệt đạo, lúc này toàn thân lại ngã xuống.

Dù ông có lơ là đến đâu thì lúc này cũng đã biết xảy ra chuyện gì, nổi giận mở to mắt mà nhìn Truyền Ngọc Thư.

Truyền Ngọc Thư ngẩng đầu cười ha hả: “Sư thúc, Bích Lạc chưởng của con luyện như thế nào?”.

Lúc này Yển Xung Thiên đã hiểu được vài phần, mở miệng quát mắng: “Thì ra đều do người tác quái tác quái, rốt cuộc người là ai?”.

Thiên Đế đứng một bên đáp: “Nó là cháu của ta!”.

Yển Xung Thiên quay đầu nhìn Thiên Đế, vẻ mặt liền thay đổi, rồi nhìn sang Truyền Ngọc Thư: “Ta đã sớm hoài nghi tên tiểu tử nhà người có vấn đề”.

“Vậy sao?” Truyền Ngọc Thư lạnh lùng mỉm cười: “Sao người lại tin nhiệm ta tới mức thậm chí còn theo ta đến đây?”.

Yển Xung Thiên sững sốt, mở miệng quát to: “Phản đồ!”.

Truyền Ngọc Thư nghe nhưng không đáp, quay đầu nhìn Thiên Đế nói: “Gia gia, bây giờ người đã được toại nguyện”.

“Hay, cháu giỏi lắm!”. Thiên Đế hỏi: “Cháu đánh đổ lão bằng cách nào?”.

Truyền Ngọc Thư đáp: “Sau khi lão già này luyện Thiên Tâm công thì nội công lúc có lúc không, không thể ứng chiến lâu dài”.

Vũ than trách: “nếu con biết sớm thì sao không đánh đổ lão từ trước mà còn khiến bọn ta tốn bao công sức?”.

Thiên Đế cũng nói: “Đúng rồi, tại sao?”.

“Đây vốn là một bí mật, trên núi Võ Đang e rằng ngoại trừ Thanh Tùng thì chẳng còn ai biết nữa. Nếu không phải vừa rồi chân khí của lão không lên, kêu con ứng phó mọi người để lão điều khí thì chúng ta vẫn còn bị che giấu”.

Thiên Đế giận mắng: “Lão già kia, người thật xảo quyệt!”.

“Mặc cho hắn xảo quyệt đến đâu thì bây giờ cũng không cần phải lo lắng!”. Truyền Ngọc Thư nắm lấy đai lưng của Yển Xung Thiên, nhắc ông ấy lên rồi ném sang hướng Thiên Đế.

Yển Xung Thiên hoàn toàn không thể phản kháng. Thiên Đế không đưa tay ra đỡ lấy mà đưa chân ra đá mạnh vào người của Yển Xung Thiên bay sang hướng của Phong. Phong liền hất mạnh tay áo một cái, thân người của Yển Xung Thiên chưa rơi xuống đã bị hất bay sang hướng của Lôi.

Trảm mã đao của Lôi xoay chuyển, dùng cán đao đỡ lấy Yến Xung Thiên rồi hất mạnh người bay sang hướng Vũ.

Đôi chân của Vũ đang chuẩn bị sẵn sàng...

Yến Xung Thiên hoàn toàn không còn sức lực để chống cự những cú đá, hất giữa không trung.

Ánh mắt của ông đã mờ đi, máu không ngừng trào ra, trợn mắt nhìn Truyền Ngọc Thư. Tuy ánh mắt đó chỉ lóe qua, nhưng khi tiếp xúc, Truyền Ngọc Thư cũng không tránh khỏi hoảng hốt.

Năm người của Thiên Đế lại rất vui mừng, mỗi một người đều to cười vui vẻ. Họ đều là cao thủ, cách ra tay nhìn vào như rất nhẹ nhưng hoàn toàn không thể vận công chống đỡ. Người chịu đựng nội công của họ lại bị thương nặng, chỉ mấy hồi Yến Xung Thiên đã không ngừng thổ huyết.

Thiên Đế đột nhiên hô: "Mọi người dừng tay!".

Lúc này Yến Xung Thiên đang rơi xuống cán đao của Lôi. Lôi lập tức thu hồi đao, Yến Xung Thiên từ trên rơi bịch xuống, chẳng khác gì một vũng sinh.

Lôi liền hỏi: "Mọi người đang chơi vui vẻ, tại sao phải dừng lại?".

Thiên Đế lắc đầu đáp: "Chúng ta cứ tiếp tục thế này thì lão già này sẽ mất mạng".

Vũ ngạc nhiên hỏi: "Chẳng lẽ chúng ta để cho lão sống?".

Thiên Đế gật đầu: "Lão chết thế này thì quá dễ dãi cho lão".

"Ý của người là...".

Thiên Đế không nói gì, chỉ cười, tiếng cười đó lại khiến người khác rùng mình. Lúc này Yến Xung Thiên vẫn còn tri giác, nghe được tiếng cười này chẳng khác gì rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Thiên Đế mỉm cười đi tới, nắm lấy Yến Xung Thiên, nói: ":lão già kia, lão có biết ta phải làm gì lão không?".

Yến Xung Thiên nghiêng răng lại, không nói một lời, lát sau Thiên Đế lạnh lùng cười nói: "Có lẽ lão đã đoán được!", ra sức lắc mạnh khiến Yến Xung Thiên thổ ra một ngụm máu.

Yến Xung Thiên thở mạnh nói: "Muốn giết thì cứ giết, đừng nói nhiều".

Thiên Đế cười khà khà: “Ta sẽ giết ngươi, nhưng không phải là bây giờ, ít ra...”.
Ngưng một hồi mới nói tiếp: “Cũng phải đợi hai mươi năm sau!”, rồi cười một tràng
cuồng dại.

Yến Xung Thiên ngất trong tiếng cười.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>